

[Kaj Andresen.]

side i dag, at når man nåede en stor procentvis forbedring i løbet af den periode, skyldtes det ikke mindst, at det grundlag, man gik ud fra, var så lavt, som det var, og desuden er procentvise forbedringer ved sammenligning mellem tal ikke altid noget pålideligt vidnesbyrd om, hvordan den reelle forbedring er. Når stigningen har været stor i den periode, der her er tale om, skyldes det også, at man udover pristalsreguleringen gennemførte revisioner både i 1946 og 1947. Det ærede medlem hr. Søren Andersen taler om den store enighed, der har været om disse problemer, men såvidt jeg erindrer, undlod både venstres og det konservative folkepartis medlemmer af udvalget at stemme for vedtagelsen af det forslag i 1947, der gik ud på en forbedring på 50 mill. kr. Jeg vil tro, at netop det, at de foreliggende tal ikke giver den helt rigtige baggrund, gør det rimeligere at foretage en sammenligning med tallene for 1948, og de tal kan vi muligvis få fat i.

Iøvrigt glæder jeg mig over, at det ærede medlem hr. Søren Andersen går ind for bortfald af zonegrænser og ændringer i fradragsreglerne; begge disse forhold har vi gjort opmærksom på og medtaget i det forslag, som vi har stillet i folkeforsikringskommissionen.

Overfor den højtærede arbejds- og socialministers udtalelser om forholdet til andre befolkningsgrupper, der nu i foråret har fået en regulering, har jeg den opfattelse, at rentemodtagerne med rimelighed kan fremsætte det ønske, at når der sker forskydninger for den overvejende del af befolkningen — det være sig forbedringer, der finder sted gennem overenskomstforhandlinger mellem arbejdere og arbejdsgivere, eller for tjenestemændene ved tjenestemandsløven —, når altså hele grundlaget for rentemodtagernes stilling i forhold hertil forskydes, må man forvente, at der overfor rentemodtagerne tages et vist hensyn hertil. Det finder jeg rimeligt, og jeg vil gøre opmærksom på, at det også er den tanke, der ligger bagved det forslag, vi har stillet om folkepensionering, hvor vi har søgt at stille renten i et rimeligt forhold til den til enhver tid gældende gennemsnitsindtægt. Jeg finder det rimeligt, at man forventer, at sådanne forskydninger giver sig udslag på en eller anden måde i form af en godt-

gørelse i forhold til, hvad andre grupper af befolkningen har modtaget.

Svend Jørgensen: Det var på foranledning af sygekasserne, at den nye lov om medicin blev gennemført, og det var også væsentlig på foranledning af sygekasserne, at cirkulæret af 1. juni 1951 udsendtes. Jeg kan godt forstå, at den højtærede minister ikke hos sygekasserne har mødt nogen væsentlig kritik af ordningen. Det er heller ikke her, det klemmer. Det er ude hos os i de sociale udvalg og hos lægerne, at vanskelighederne opstår. Lægerne må søge at overvinde deres vanskeligheder med hensyn til en ensartet dispensationsregel, og man må hjælpe de sociale udvalg. Man må tage det skridt fuldt ud, som man tog i fjor, med at anvise rådighedsbeløb til dækning af medicin, som dispenserer, og det kan ikke lade sig gøre i øjeblikket. Det er derfor, jeg har peget på, at man må kunne tage skridtet fuldt ud og opnå en nogenlunde tilfredsstillende ordning, hvis man pålægger de sociale udvalg som en pligt at betale den medicin, der bliver dispenseret, og derefter giver dem midler i hænde gennem en forhøjelse af rådighedsbeløbet. Jeg tør ikke sige, om det skal være 15 pct.; det er muligt, man kan klare det med en forhøjelse fra 7½ til 12½ pct. Det har vi haft tidligere, og det skulle vist ikke kunne vælte socialbudgettet.

Arbejds- og socialministeren (Poul Sørensen): Jeg vil gerne sige til den ærede socialdemokratiske ordfører, at alders- og invaliderentemodtagernes placering i den øvrige befolkning sker ved pristalsreguleringen. Det, jeg fremfører, er spørgsmålet om en bestemt arbejdergruppes stilling i lønforhandlingerne. Hvis de på grund af den ene eller den anden konjunktur får en fordel, og måske en væsentlig fordel, hvis produktionen kan bære det, vil man da finde det rimeligt, at det skal få virkning for op til 1,4 millioner af den øvrige befolkning? Det er de overvejelser, jeg har været inde på. Jeg synes, det er en sag af meget stor samfundsmæssig betydning. Vi må gøre os klart, at hvis dette skal accepteres i fremtiden, vil der blive helt andre vilkår for de folk, der sætter sig til forhandlingsbordet, end i 1952, og det er muligt, at det ærede medlem er enig med mig heri.

Det ærede medlem hr. Svend Jørgensens